

2. Kräver det konkurrensrättsliga förbudet mot missbruk av en dominerande marknadsställning att underleverantörerna ska beviljas en egen, obegränsad licens på FRAND-villkor för all patenträttsligt relevant användning avseende de produkter som tillämpar standarden, med följden att slutdistributören (och i förekommande fall köparna i det föregående ledet) inte längre behöver en egen, separat licens från innehavaren av det nödvändiga patentet för att undvika patentintrång vid avsedd användning av den berörda delen som tillhandahålls av en underleverantör?
 3. Om fråga 1 besvaras nekande: Föreskrivs det i artikel 102 FEUF särskilda kvalitativa, kvantitativa och/eller andra krav vad gäller de kriterier som innehavaren av ett nödvändigt patent ska tillämpa när den avgör vilka potentiella intrångsgörare i olika led i samma produktions- och värdeförädlingskedja som den väcker talan om förbuds föreläggande mot på grund av patentintrång?
- B. Konkretisering av kraven som slagits fast i EU-domstolens dom i målet Huawei/ZTE⁽¹⁾ (dom av den 16 juli 2015, C-170/13):
1. Finns det, oaktat att de handlingsskyldigheter som växelvis åligger innehavaren av ett nödvändigt patent och användaren av detta patent (underrättelse om intrång, uttryck om önskan att ingå ett licensavtal, anbud om licens på FRAND-villkor; anbud om licens till de underleverantörer som ska prioriteras för licensiering) ska fullgöras *före domstolsförandet*, en möjlighet att i efterhand, under ett pågående domstolsförfarande, vidta åtgärder för att fullgöra sådana handlingsskyldigheter som inte fullgjorts före domstolsförfarandet på ett sätt som bevarar parternas rätt?
 2. Ska en önskan att ingå ett licensavtal som uttrycks av patentanvändaren endast anses vara relevant om det på grundval av en samlad bedömning av alla kringliggande omständigheter klart och tydligt framgår att användaren av det nödvändiga patentet är redo och angelägen att ingå ett licensavtal på FRAND-villkor med innehavaren av det nödvändiga patentet, oavsett vad dessa FRAND-villkor (som i avsaknad av ett uttryckligt licensanbud vid denna tidpunkt ännu inte är kända) må vara?
 - a) Ska en intrångsgörare, som efter att ha mottagit underrättelsen om patentintrång inte har reagerat på denna under flera månaders tid, anses därigenom regelmässigt ha visat att denne inte är intresserad av att ingå ett licensavtal, så att denne – trots en verbalt uttryckt önskan om att ingå ett licensavtal – inte kan anses ha uttryckt en sådan önskan, med följden att talan om förbuds föreläggande som väckts av innehavaren av det nödvändiga patentet ska bifallas?
 - b) Är det möjligt att av de licensvillkor som användaren av det nödvändiga patentet har angett i ett motbud dra slutsatsen att denne inte önskar ingå ett licensavtal, med följden att talan om förbuds föreläggande som väckts av innehavaren av det nödvändiga patentet ska bifallas, utan att det krävs en föregående prövning av huruvida licensanbudet som innehavaren av det nödvändiga patentet har lämnat (och som föregick motbudet från användaren av patentet) över huvud taget överensstämmer med FRAND-villkoren?
 - c) Är denna slutsats i vart fall utesluten när de licensvillkor, vilka anges i det motbud som ligger till grund för fastställelsen av att det saknas en önskan att ingå ett licensavtal, är sådana att det inte är uppenbart att de inte är förenliga med FRAND-villkor, och det inte heller finns någon rättspraxis från högsta instans som bekräftar detta?

⁽¹⁾ C-170/13, EU:C:2015:477.

Talan väckt den 1 april 2021– Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-204/21)

(2021/C 252/15)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P.J.O. Van Nuffel och K. Herrmann)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) mot bakgrund av Europadomstolens rättspraxis avseende artikel 6.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt artikel 267 FEUF och principen om unionsrättens företräde genom att anta och bibehålla artikel 42a.1 och 42a.2 samt artikel 55.4 i Ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych (lagen om de allmänna domstolarnas organisation), artikel 26.3 samt artikel 29.2 och 29.3 i Ustawa o Sądzie Najwyższym (lagen om Högsta domstolen), artikel 5.1a och 5.1b i Ustawa o sądach administracyjnych (lagen om förvaltningsdomstolarna), i dess lydelse enligt Ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (lag av den 20 december 2019 om ändring av lagen om de allmänna domstolarnas organisation, lagen om högsta domstolen och vissa andra lagar) (nedan kallad ändringslagen), samt artikel 8 i ändringslagen, vilket innebär att det inte är tillåtet för någon nationell domstol att granska efterlevnaden av det unionsrättsliga kravet på att en domstol ska vara oavhängig och opartisk och ha inrättats enligt lag;
- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i stadgan samt artikel 267 FEUF och principen om unionsrättens företräde genom att anta och bibehålla artikel 26.2 och 26.4–26.6 samt artikel 82.2–82.5 i lagen om Högsta domstolen i dess lydelse enligt ändringslagen samt artikel 10 i ändringslagen, enligt vilka prövningen av klagomål och rättsliga frågor som rör en domstols eller domares bristande oavhängighet omfattas av Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter) exklusiva behörighet;
- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i stadgan samt artikel 267 FEUF genom att anta och bibehålla punkterna 2 och 3 i artikel 107.1 i lagen om de allmänna domstolarnas organisation samt punkterna 1–3 i artikel 72.1 i lagen om Högsta domstolen, i dess lydelse enligt ändringslagen, vilka bestämmelser medför att en granskning av efterlevnaden av det unionsrättsliga kravet på att en domstol ska vara oavhängig och opartisk och ha inrättats enligt lag kan klassificeras som en disciplinär förseelse;
- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU genom att ge Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (Högsta domstolens avdelning för disciplinära mål) befogenhet att fatta beslut i frågor som direkt påverkar domares och domarassessorers ställning och ämbetsutövning (exempelvis tillåta att domare och domarassessorer åtalas eller häktas, frågor som rör anställnings- och socialförsäkringslagar för domare i Högsta domstolen och frågor som rör pensionering av domare i Högsta domstolen), då denna avdelnings oavhängighet och opartiskhet inte är garanterad;
- fastställa att Republiken Polen har åsidosatt den rätt till respekt för privatlivet och till skydd av personuppgifter som garanteras genom artiklarna 7 och 8.1 i stadgan samt artikel 6.1 c och e i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾ genom att anta och bibehålla artikel 88a i lagen om de allmänna domstolarnas organisation, artikel 45.3 i lagen om högsta domstolen och artikel 8.2 i lagen om förvaltningsdomstolarna, i dess lydelse enligt ändringslagen;
- förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

På grund av omständigheterna kring dess inrättande, dess sammansättning och de befogenheter som tilldelats den utgör Högsta domstolens avdelning för disciplinära mål inte ett domstolsorgan som uppfyller kraven på en oavhängig domstol i den mening som avses i artikel 19.1 FEU och artikel 47 i stadgan. Att upprätthålla dess behörighet i frågor som rör andra nationella domare, som rör deras ställning och villkoren för deras ämbetsutövning, innebär följaktligen att deras oavhängighet och artikel 19.1 FEU åsidosätts.

Ändringslagen av den 20 december 2019 strider mot artikel 19.1 FEU och artikel 47 i stadgan samt mot mekanismen för begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF genom att den utesluter möjligheten för de nationella domstolarna att kontrollera att de dömande sammansättningarna, i mål som rör unionsrätten, uppfyller kraven på att vara en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag i den mening som avses i artikel 19.1 FEU och artikel 47 i stadgan. Detta beror på att de nationella domstolarna enligt EU-domstolens rättspraxis är skyldiga att se till att mål som rör rättigheter som enskilda har till följd av unionsrätten prövas av en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag. Att en sådan prövning anses uppfylla kraven för att utgöra en disciplinär överträdelse strider också mot unionsrätten. Varje nationell domare, som agerar i egenskap av unionsrättslig domstol, bör ha möjlighet att på eget initiativ eller på begäran av en part göra en bedömning av huruvida frågor som rör unionsrätten prövas av en oavhängig domstol i den mening som avses i unionsrätten, utan att riskera att ett disciplinärt förfarande inleds mot honom eller henne. Om Högsta domstolens avdelning för extraordinär kontroll och offentliga angelägenheter tilldelas exklusiv behörighet när det gäller prövning av ansökningar om att en domare ska avstå från att delta i ett visst mål eller fastställande av domstolens sammansättning på grundval av ett påstående om att en domare eller domstol inte är oavhängig, hindrar detta andra nationella domstolar från att fullgöra de ovannämnda skyldigheterna och från att hänskjuta en begäran om förhandsavgörande om tolkning av detta unionsrättsliga krav till EU-domstolen. Enligt EU-domstolens rättspraxis har däremot varje nationell domstol rätt att begära ett förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF. Dessutom är de domstolar vars avgöranden inte kan överklagas skyldiga att göra detta om eventuella tolkningsfrågor uppkommer.

Att ålägga varje domare att inom 30 dagar efter nomineringen till domarämbetet lämna information om sitt medlemskap i en yrkesorganisation eller förening, om de funktioner som han eller hon utför i stiftelser som inte innebär att han eller hon bedriver ekonomisk verksamhet och om medlemskap i ett politiskt parti, samt att offentliggöra informationen i Biuletyn Informacji Publicznej (offentlig informationsbulletin) före utnämningen till domarämbetet, strider mot den berördes grundläggande rätt till respekt för privatlivet och skydd av personuppgifter, samt mot bestämmelserna i den allmänna dataskyddsförordningen.

(¹) EUT L 119, 2016, s. 1

Begäran om förhandsavgörande framställd av Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien) den 31 mars 2021 – brottmål mot V.S.

(Mål C-205/21)

(2021/C 252/16)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarien)

Sökande

Ministerstvo na vatreshnite raboti, Glavna direksia za borba s organiziranata prestapnost

Tilltalad

V.S.

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 10 i direktiv 2016/680 (¹) anses genomförd på ett verksamt sätt i nationell lagstiftning – artikel 25.3 och artikel 25a i Zakon za ministerstvo na vatreshnite raboti [lagen om inrikesministeriet] – genom hänvisningen till den liknande bestämmelsen i artikel 9 i förordning 2016/679? (²)
2. Kan det krav som föreskrivs i artikel 10 a i direktiv 2016/680 jämförd med artikel 52, artikel 3 och artikel 8 i stadgan, att en begränsning av integriteten och skyddet för personuppgifter måste föreskrivas i lag, anses uppfyllt om den nationella lagstiftningen innehåller motstridiga bestämmelser när det gäller villkoren för att behandling av genetiska och biometrisk data ska vara tillåten för registrering i polisregistret?